

ДАМАВІКАМЕРОН СЕХЭВАЛЮЦЫЙНЫ 2003

0. ЭВА

Прахалодная летняя раніца. Закінуты яблыневы сад. Яна і я.

— Ты нікому не павінен паказваць свае рожкі, — Эва спрабуе быць шчырай.

— Няма ў мяне ніякіх рагоў.

— Няма, няма... Толькі дай мне слова, што не будзеш нікому паказваць свае чортавы рожкі.

— Я магу даць табе якое заўгодна слова, толькі ніякіх рожак у мяне няма і ніколі не было.

— Ну, хіба ты не разумееш, пра што я табе кажу? — Эва робіць спробу прадэманстраваць незадаволенасць.

— Разумею, ты гаворыш пра свой хвост.

— Няма ў мяне хваста. У мяне ніколі не было ніякага хваста. З чаго ты ўзяў, што ў мяне ёсць хвост? Я кажу пра рогі, а ты пра нейкі змяіны хвост, — Эва пачынае абурацца.

— Там, дзе рогі, павінен быць хвост і капеты, — педантычна ўдакладняю я.

Эва кусае паветра, прымружвае вочы, сціскае кулачкі, сцінаецца і крычыць:

— Сораму ў цябе няма! Чуеш, ты, жывёла, сорам твой дзе?!

Я выходжу з сябе —, натуральна, бяру і выходжу з сябе. Эва рэагуе імгненна і гэтаксама выходзіць з сябе. На траве застаюцца рогі, хвасты, луска, капеты і крылы, а мы выходзім. Мы бяромся за рукі і крочым праз сад.

— Хочаш яблычка? — добразычліва пытаецца Эва.
— Яны ж дзічкі. Мы ж каштавалі, горкія-горкія...
Неба цямнее. Пэўна, збіраецца на дождж. Мы вы-
ходзім з яблыневага саду. Мы сыходзім назаўсёды.
Маўчым, бо разумеем: мы ніколі не вернемся ў сад.

1. АДНАКЛАСНІЦА

Запрасіў я аднакласніцу — шэравокую Еву — на сустрэчу ў парк. Зайшлі мы ў зацішны куток. Дастаў я з кішэні самаробны нож з разноколёрным дзяржаль-
нам, размахнуўся і запусціў у яблыню. Дзюба глыбо-
ка ўелася ў кару. Выдзіраў я і шпурыў зброю. Ева ўважліва, з найсапраўдным захапленнем у шырока расплюшчаных мякка-шэрых вачах назірала за ма-
ёй забавай. Не заўважылі мы, як апынуліся ў кумпаніі п’янаватых і значна старэйшых бэйбусаў.

— Які выдатны нож! Мне якраз і не хапае тако-
га, каб мяса на шашлык і рэзаць, — паведаміў пляс-
катаносы завадатар.

Паміж мною і нажом, увагнаным у пашчапаны камель, сталі два гопнікі. Памкнуўся я да зброі. Пачалі мяне біць-збіваць. Курчыўся я на траве, ашчаперыўшы рукамі галаву, каб не забілі ўдарам у скронь. Калі памяць вярнулася, у парку было чорна, халодна і пустэльна. Першае, што зрабіў я, яшчэ лежачы на зямлі, — узненавідзеў шэраво-
кую Еву, з якой гуляў у парку, узненавідзеў сведку майго збіцця і прыніжэння.

2. ЦЮЛЬПАННІЦА

Маляваў я макі. Яны ззялі ў зялёна-блакітных хвалях ліпенскае травы. Будзённы дзень у ба-

танічным садзе выдаўся ціхмяна-бязлюдным. Таму і здрыгануўся я, пачуўшы за спінаю незнаёмы голас:

— Ты змог бы намаляваць цюльпан?

На эцюднік, каля палітры паклалася жоўта-глянцавая кветка.

— Я добра заплачу, калі ўвечары ты прыйдзеш з малюнкам да мяне ў госці. Я набуду акварэль, пакажу парнаграфічныя часопісы і фільмы. Такі прыгожы хлопчык, як ты, мусіць любіць кветкі і жанчын. Я бачу — ты захапляешся кветкамі, а я навучу цябе захапляцца мужчынскімі справамі.

У кішэню маю ўклалася паперка з тэлефонным нумарам, адрасам ды подпісам «Ева». Правёў я вачыма смуглявую спіну блакітнавокай Евы і растаптаў ні ў чым не вінаватую кветку.

3. БРАЖНІЦА

— Я-а-а цбе лблю.

— Не любіш ты мяне.

— Любл. У-у-у.

— Памаўчы.

— Лю-ю-юбл, лублу, любулю, — пасля выпітай брагі язык зусім не слухаўся мяне. Вёў я аднакурсніцу Еву за лес, дзе ў полі стаяў стог саломы. Ён клікаў, абяцаючы каханне.

Яшчэ ўранку падгледзеў я, дзе дзядзька закапаў, каб не знайшлі міліцыянты, вялізны бітон з брагаю, а ўночы начэрпаў трохлітровы слоік хмельнага напою. Каб не піць аднаму, запрасіў на банкет чарнавокую Еву. Набанкетаваліся мы, і павёў я яе пад стог.

— Чуэш, я ж лаблю цябе.

— Яшчэ раз скажаш пра «люблю», і я пайду дадому.

— Як жа-ж-ш-ш без лбові мы будзем любіцца?..

— Моўчкі, — Ева-бражніца раскінула рукі і павалілася спінаю на салому.

Здраў я ёй спадніцу і майткі сцягнуў. Абняў яе і абсунуўся ў сон.

— Не люблю цябе, — прахапіўшыся пасярод ночы, пачуў я свой ясны і сухі голас.

— І я цябе не люблю. Гэта насланне ад брагі. Спі.

Чарнавокая Ева павярнулася да мяне спінаю, і павярнуўся я да яе спінаю.

4. ТРАКТАРЫСТКА

Ехаў я з сябрам на кані праз лес.

— Яна спіць з трактарыстам, — сябар закурыў папіросу.

— ...

— Качаецца твая зеленавокая Ева кожную ноч з брудным, старым, смярдзючым механіза-тарам.

— ...

— Ён увечары прыносіць у сталоўку бутэльку самагону. Яна накрывае стол. Яны зачыняюцца, п'юць, жаруць і ябуцца. Уся вёска ведае, бачыць, гаворыць. А ты па ёй сохнеш.

— ..., — закурыў і я.

— Забудзь ты яе. Столькі дзевак кругом чыстых, белых, духмяных, як кветкі...

Конь узняў хвост, пусціў газы і пачаў кідаць на дарогу зялёныя яблыкі.

5. АДНАКУРСНІЦА

Гурт студэнтаў загрузіўся ў кодаб, крыты брызентам. Пасля халоднага дажджу ў грузавіку

было цёпла і ўтульна. Каб не мулка сядзець-ляжаць, шафёр абачліва кінуў на дошкі некалькі снапоў лёну.

Лёг я на сноп і падклаў пад галаву рэчмяшок. Побач уладкавалася доўгавалосая Ева. Як толькі грузавік крануўся, абняў я спадарожніцу. Тая не выказала аніякіх пачуццяў. Тады запусціў я руку пад куртку яе і пачаў лашчыць цыцку. І на гэткую ініцыятыву не атрымаў адпрэчкі. Абнадзеены, расшпіліў я джинсы на Еве. Яна развяла магутныя сцёгны, і ўсунуў я палец у похву.

— Так і трымай, — дыхнула аднакурсніца ў вуха мне.

Усю гадзінную дарогу праляжаў я з уздыбленим чэлесам. У думках маляваліся неверагодныя варыянты працягу нашых секс-стасункаў. Але па прыездзе пачуў:

— Скончыла я два разы. Дзякуй табе. Больш нічога не хачу.

6. СПАДАРОЖНІЦА

— Што табе ў ёй падабаецца? Наогул, што можа падабацца ў такой нягглай дзяўчыне? — даверліва спытаў у мяне настаўнік кампазіцыі.

— Скура. Вы заўважылі, якая незвычайная ў яе скура. Залацістая, неапалітанская жоўтая са срэбна-блакітным адлівам. Яе скура свеціцца знутры. Ніколі ў жыцці не сустракаў такой мяккай, аксамітнай, далікатнай скуры.

— Скура і ўсё?

— Не. Мне падабаецца яе кватэра, яе дом, што стаіць непадалёк ад магілы Эмануіла Канта. Мне падабаюцца доўгія вечаровыя шпацыры па Кёнігсбергу. Увосень, калі ўсё навокал залатое, яна — Ева — мая залатая спадарожніца.

— Якая пустата.

Так і не паразумеўся я з тым настаўнікам.

7. СУНІЧНІЦА

Пераназваў я сваю першую каханку з Евы ў Сунічніцу. Смочкі ў яе былі ружовыя, як крышачку недаспелыя ягады. Ружова-сунічныя вусны і паднябенне. Цёмна-сунічнымі былі язык і секель. Нават анус меў густое сунічнае адценне. Яе доўгае, чыстае, семнаццацігадовае цела пералівалася, свяцілася, ззяла маціцова-сунічным святлом.

Ні я, ні Ева не ўмелі кахацца. Да свайго першага зліцця пад чырвона-сунічным вечарова-чэрвеньскім небам мы не ведалі эротыкі напоўніцу. І яна ў мяне, і я ў яе былі ўпершыню. Чэлес мой і похва яе афарбаваліся ў сунічны сок цнатлівай крыві.

8. ФІЛАСАФІНЯ

Еву з белымі кудзерамі завёў я на чорна-начное гарышча. Распрануў і зрабіў спробу ўставіць ёй між дрыготкіх ног чэлес свой.

— Не магу, не трэба, баюся-баюся... Мяне згвалціў п'яны айчым. Ненавіджу мужчынскія органы. Баюся цябе, мамы, айчыма... Баюся, баюся, баюся!!!

У Евы было свежае цнатлівае цела, філасофская адукацыя, п'яніца маці і айчым гвалтаўнік.

На пыльным гарышчы так і не дамогся я сапраўднага акта. Выпесціў языком смочкі. Нацёр пальцам і ўзбудзіў секель. А калі рабіў спробы ўставіць чэлес у похву, дык атрымліваў процьму

пакаменчаных цытатаў з Платона і Арыстоцеля, пра бессмяротнасць душы і дарагія ісціны.

Інтым з белакудзернай Еваю не практыкаваў я болей.

9. ВЕНГЕРКА

Ева з Венгрыі прыехала ў СССР вывучаць рускую мову. У Музеі рускага мастацтва і пазнаёміўся я з ёй. Прагулялі мы па Санкт-Пецярбургу сем дзён навывёт. У Пецяргофе сярод фантанаў і паркавай зеляніны спакусіліся мы адно адным. Любошчыў я яе да змогі...

— Яшчэ, яшчэ, яшчэ, яшчэ... — паўтарала-паўтарала Ева з Венгрыі.

Скончыў я любошчы толькі тады, калі выразна зразумеў, што праз імгненне сэрца маё разарвецца на кавалачкі і памру я, а калі і ўваскрэсну, дык толькі ў выглядзе венгерскага немаўляці.

Праз тыдзень прыйшла паштоўка з Венгрыі, на якой Ева панапісала, які я цудоўны, разумны хлопец і які неспрактываваны каханак.

10. САРАМЛІВІЦА

Ева саромелася ўласных цыцак. Пласкаватыя, трохкутныя, з вялікімі, як жалуды, смочкамі. Цыцкі не давалі ёй спакою.

Сарамлівіца марыла назарабляць грошай і зрабіць пластычную аперацыю. Таму пляскагагрудая Ева нанялася ў натуршчыцы.

Крухмальнае жабо выдатна прыхоўвала прыродныя дзівосы, але мастакі бачылі вялізныя цыцкі і праз карункі. Ледзь не штодня Ева адпрэчвала студэнцкія і выкладчыцкія заляцанні. Мужчы-

ны ляпіліся да жанчыны, як мухі да салодкай вады.

Сарамлівая Ева не скарылася нават пад націскам дырэктара мастацкае вучэльні. А вось мяне адагнаць не змагла. Яна проста не ўсведамляла, як тое здарылася.

На Вялікдзень напіліся мы ў інтэрнаце так, што прагнуліся ў адным вузенькім ложку.

— Што ты цяпер скажаш пра мае пачварныя цыцкі? — гучна запыталася ў мяне на раніцу сарамлівая Ева.

— Цыцкі як цыцкі, трапляюцца горшыя, трапляюцца лепшыя, — нерасплюшчваючы вачэй, пра-мармытаў я. — Давай яшчэ крышку паспім, Ева.

11. ЯБЛЫЧНИЦА

Евіна дупа нагадвала па форме глянцавіты, светлы, сакавіты антонаўскі яблык. Падабаліся мне жаночыя клубы, падобныя да ігрушы, але Ева ўжо стаяла перад мною ў поўнай аголенасці, адмаўляцца ад рэальнасці і наяўнасці не стаў я. Секс атрымаўся кароткі.

— УсёО? Болей не можаш?

— Не хачуУ! — не стаў я падманваць расчараваную і яе яблычную задніцу.

— Нашто было пачынаць? Нашто было распранацца ў такім холадзе? — непрыхаваная крыўда прагучала ў безадказных пытаннях.

Мне ж было-пабыло добра з ёю.

12. СЯЛЯНКА

— Дзе ты цягаўся паўночы?

— На месяц глядзеў, — абмяркоўваць свае секспрыгоды з сябрам не хацеў я.

— Ты не на месяц глядзеў, учора яшчэ звечара спахмурнела — ні зорак, ні месяца. Ты з бруднай Евай у гумне па сене качаўся.

— Адкуль ты ведаеш, чыстая яна ці брудная?

— Ад яе за дзесяць метраў скацінай тхне.

— Малаком ад яе пахне, яна на ферме працуе.

— Ты яе станік бачыў?

— Цёмна было.

— А я бачыў: яна нахілілася, рукаво спаўзла, брэтэлька ад станіка чорная ад гразі. Не цягайся з ёй, набярэшся каросты ці вошай, а нам яшчэ працаваць і працаваць. Знайдзі сабе чыстую бабу. Чуеш? Кінь яе.

— Кінуў.

Сапраўды пакінуў я Еву ў тую ж ноч.

13. ВАДЗІЦЕЛЬКА ТРАМВАЯЎ

З белазубай Еваю пазнаёміўся я на Браслаўскіх азёрах. Каб завязь рамана мела росквіт, яна запраціла мяне да сябе, у Віцебск.

Прыехаў я ў горад Марка Шагала.

Ева жыла ў кватэры з дзвюма сямброўкамі: Марыяй і Лізаветай. Усе яны працавалі вадзіцелькамі трамваяў.

Увечары ў гонар сталічнага госця накрыўся стол. Пабалявалі. Леглі. Паклалі мяне з браслаўскай Еваю.

— У мяне месячныя, — папярэдзіла жанчына. — Калі хочаш, можаш скончыць між грудзей.

Скончыў я на яе доўгую шыю.

Грудзі ў каханкі былі вялікія і тугія, але ж жадалася мне похвы. Паўночы ўгаворваў я палюбоўніцу, каб дазволіла пакарыстацца яе вульваю. Ева ўпарцілася, а пад раніцу прывляла ў ложка сямброўку — Лізавету.

Чэлес мой адмастачыў халодную, як рэйка ўзімку, Евіну сяброўку, пад пільным назіркам гаспадыні ложка.

— Скончыў ён, я пайшла, — адрапартавала Лізавета і калабком скацілася з прасціны на кілім.

Пачакаў я, пакуль супрацоўніцы трамвайнага дэпо пазасынаюць, і пакінуў гасцінную кватэру.

На доўгі ўспамін пра Еву з Лізаветаю звёз я з радзімы Марка Шагала жменьку лабковых вошай.

14. ПОЛЬКА

Праз сяброўку Ева-полька запрасіла мяне адсвяткаваць Новы год і зрабіць ёй дэфларацыю.

Быў я перакананы на ўсе 111 %, што ўдакладненне пра цнатлівасць — жарт; таму ў вырашальны момант, калі Ева перадумала губляць цноту сваю, ужыў агрэсіўную сілу. Цнатлівасць парушылася. Замест плачу і крыкаў пачуў я смех гучны, істэрычны, назаўсёды-запамінальны. Ева трымала ў музычных пальчыках шматок дзявоцкае плеўкі і рагатала-заходзілася.

— Мамцы, мамцы пакажу! — радасна паведаміла яна, калі абмываў я расфарбаваныя крывёю сцёгны. — Вось мамка ўзрадуецца.

15. СТАРАЯ

Позна ўвечары на тралейбусным прыпынку падышла да мяне старая Ева. Яна пяшчотна дакранулася да майго сцягна і прапанавала паслугі для мінеты. П'яны, я ледзь трымаўся на нагах ад выпітага віна, а таму вырашыў дзеля задавальнення рызык-нуць чэлесам сваім.

Ева завяла мяне ў прасторны пад'езд і распачала лізанне-смактанне. Сперму яна пракаўтнула. Зрабілася мне млосна. Знядужаны, прысеў я на прыступку. А ўзбуджаная Ева пачала распавядаць, як робіць мінеты міліцыянтам, які гэта кайф — адсмактаць у сапраўднага мужчыны ў вайскавай ці міліцыянцкай форме. Калі ж Ева задрала спадніцу і запрапанавала свае похву з анусам, я нават паспрабаваў уставіць чэлес у старую дупу, але не змог стрымацца і званітаваў на Евіну спіну. Яна брудна вылаялася, усцягнула майткі і выбегла на вуліцу. Застаўся я сядзецц на прыступцы і чакаць, калі супыніцца-скончыцца галавакручэнне.

16. ЧАЧЭНКА

Яна пазіравала, маляваў я роўную спіну Евы з Чачэніі. У яе было пяць палюбоўнікаў. У мяне — дзве каханкі. Адно адному мы былі не патрэбныя. Выпадкова апынуліся мы ўдваіх напярэдадні Новага года. У інтэрнацкім пакоі сядзелі ў палітонах. Ад марозу палопаліся трубы. Палова Мінска засталася без цяпла. Грэліся мы гарэлкаю і танцамі ў фае. Ідучы з танцаў, падхапіў я Еву — сваю каштоўную рэч, свой навагодні падарунак — на рукі. Нёс, нёс, нёс, а на сходах не ўтрымаў раўнавагу і бразнуўся на спіну. Як не зламаўся хрыбетнік, Бог яго ведае. Свята суксілася. Ева паспрабавала суцешыць мяне сваім шырокім целам. А ў мяне жажліва балела патыліца і пякло ў лапатках. Нават пруткія грудзі з шакаладнымі смочкамі не радавалі, але сексам панацешыліся мы. Праз месяцы два, у Жаночы дзень, Ева завяла размову пра цяжарнасць. Яна паскардзілася, што ніводзін з яе пяці сапраўдных каханкаў не жадае прызнаваць наступствы любові. Навагодні каханак — я, як і папярэднія, па-

раіў хутчэй зрабіць спарон. Ева паслухалася і на-
ведала доктара. Працу натуршчыцы яна пакінула,
пайшла рабіць кінамеханікам на вечаровых сеан-
сах. У мяне дагэтуль захоўваюцца пад ложкам ма-
люнкі роўнай спіны Евы з Чачэніі.

17. УПАРТНІЦА

Схапіў я Еву за тулава і перавярнуў дагары на-
гамі. Яна ўкусіла мяне за сцягно. Вырваў я нагу з зу-
боў, з цяжкасцю, але выдраў. Яна паспрабавала
ўхапіцца рукою за чэлес, але паспеў я тыцнуць ка-
ленам у Еўчын нос. Кроў закрापала на паркет. На
імгненне Ева страціла прытомнасць, і гэтага хапі-
ла, каб вывалачы яе на гаўбец, перакінуць праз па-
рэнчы і, трымаючы за ногі, пачаць трэсці.

— А-а-а! — заматляла галавою Ева.

Жахліва: вісець галавою долу, уночы, на вышынні
чацвёртага паверха. У цёмных нябёсах з'явілася
празрыстая постаць даўгакрылага анёла, каб, калі
што якое, забраць з сабою душу пакутніцы.

— А-а-а! — адгукнулася рэха ў цёмным горадзе.

— Павісі-пакрычы, можа, супакоішся!

Рукі мае пачалі калаціцца ад напружання. Яшчэ
імгненне, і Ева паляцела б на бетонныя пліткі. За-
бойства не здарылася. Анёл адляцеў у райскія вы-
шыні. Усцягнуў я самлелае цела на гаўбец, пацала-
ваў халодныя вусны і прашаптаў:

— Усё ў нас будзе добра.

18. ФЛЕЙТЫСТКА

Ева ніколі не грала на флейце, яна займалася
ў кансерваторыі на фартэпіяна. Але для мяне яна

засталася ў памяці выключна флейтысткаю. У яе былі бліскучыя, нібыта суцэльна касцяныя, пальчыкі з каротка абрэзанымі пазногцямі, шыракаватая плечы, цяжкія шары цыцак, смуглявы живот з глыбокім пупком, хлапечыя сцёгны і арліны, яўрэйска-мужчынскі нос. Яшчэ ў флейтысткі па тры разы на месяц надараліся крытычныя дні. Таму і пагаджаўся я на мінет. Флейтыстка грала аўпарыштаку віртуозна. Яна грала на чэлесе, як на чароўным інструменце. Сканчаў я па два разы ўзапар, да поўнай спустошанасці ды ігольчастага болю ў машонцы. Потым спаў па дваццаць гадзін, бо ніяк не мог прагнуцца.

19. ДАЧКА ЧЫГУНАЧНІКАЎ

Пазнаёміўся я з Еваю — дачкой чыгуначнікаў — у сваякоў на вясковым вяселлі. Яна была відная, высокая, стрункая, але праставатая, адпаведная сваёй сям’і чыгуначных працаўнікоў. Пачаў я сустракацца з ёю. Некалькі разоў вячэраў у яе бацькоў. Далей за пацалункі ў чыгуначным скверыку ўзаемаадносіны не заходзілі. Яна недвухсэнсоўна растлумачыла: спачатку мусіць шлюб, а потым сексуальнае. Вагаўся я, вагаўся. І тут здарылася нечаканае... Паліў я на інстытуцкім ганку, калі падышоў да мяне малазнаёмы аднакурснік. Ён папрасіў агеньчыку, запаліў і спытаўся: ці сустракаюся я з Еваю — дачкой чыгуначнікаў. Прызнаўся я, што ўзапраўду падумваю пра вяселле.

— Ні ў якім разе не жаніся з шэльмай. Яна — самая вядомая блядзюга ў нашым чыгуначным раёне. Калі хлопцам робіцца сумна, яны выклікаюць Еву, каб пасмактала чэлесы. Ябецца яна кепска, а смокча выдатна. Яе маці выхвалялася перад маёй мамаю пра цябе як жаніха. А мая мамка параіла

распавесці табе праўду. Чыгуначны раён невялікі, усе ўсё пра ўсіх ведаюць. Яна не для цябе, так мая мама сказала. Прабач, калі пакрыўдзіў.

Збянтэжыўся я, знябожыўся, але паверыў у апо-вед аднакурсніка пра мінетныя здольнасці дачкі чыгуначнікаў. Паверыў і больш ні разу з ёй не сус-трэўся, хоць і хацелася.

20. УКРАЇНКА

Мастачка-авангардыстка Ева мела шчыльна-чырвоны, як квадрат Казіміра Малевіча, твар і экс-трэмальна-чорныя, як праграмны квадрат Ма-левіча, валасы. Яна казалася мне грудным украін-скім голасам:

— Я згодная стаць каханкаю якога заўгодна за-мшэлага дзеда, абы дапамог прадаваць мае геніяль-ныя палотны, мае бездакорныя малюнкі.

Дзеда не знайшлося.

Постмадэрністка-украінка выйшла замуж за мастака-параноіка з белай, як апошні квадрат Казіміра, пысай.

— Замест таго каб хоць зрэдку ябсці мяне, — скардзілася Ева, — ён эбанітавым стрыжнем (эбані-тавым — без метафар) торкае ў паветра і кажа, што твораць полавы акт з Сонцам. Лысы імпатэнт.

Пашкадаваў я недатраханую хахлуху і адзін раз патаўк.

21. ЯЎРЭЙКА

Каб прымаць палюбоўнікаў, яўрэйская Ева зды-мала пакой у вялізарнай, як інтэрнат, камунальнай кватэры.

Скінуўшы агніста-чырвоную сукенку, яна легла на блакітныя прасціны і сказала мне:

— Кахаемся першы і апошні раз. Мы кахаемся, каб назаўсёды запомніць адно аднаго. Мы даўно не любім: ні ты мяне, ні я цябе. Мы любімся ў гонар нашага былога кахання.

Праўда яе, запомніў я малочнае цела яўрэйскай Евы на ўсё астатняе жыццё.

22. РЫЖАЯ

Тры разы пры розных варунках апынаўся я ў ложку з рыжай Еваю. Яна была старэйшая за мяне толькі на год, але паводзіла сябе так, нібыта яна — маці мая. Гладзіла па галаве і шаптала на вуха:

— Спі, спі, спі. Засынай...

Спрабаваў паглядзіць я інтымныя месцы яе, а ў адказ яна моцна, да кінжальнага болю, сціскала яйцы мае. Адпакутаваўшы, супакойваўся я і засынаў пад салодкае «спі, спі, спі». У думках паўтараў я «піська, піська, піська» і маляваў блізкасць, што абавязкова адбудзецца наступным разам, толькі наступныя выпадкі з агульным ложкам адпавядалі папярэднім да драбніцаў.

Рыжая Ева няўдала выйшла замуж, нарадзіла дачку, развялася, але выпадковых траплянняў у адзін ложак са мною болей не здаралася.

23. ВЛЕНЧАНКА

Віленскай Еве пякло. Кожны раз падчас акта яна скардзілася мне на пякучыя болі ў похве. Стагнала, плакала, павісквала, ускрыквала, выла і рыдала. У Евы была зусім неглыбокая адтуліна. Нават мезенец мой заглыбляўся ў яе з цяжкасцю. А вось

усё астатняе ў Евы мела акругласць, сакавітасць, плаўнасць і прывабнасць формаў.

У навагоднюю ноч лёг я з Еваю, а ў суседнім пакоі начавалі знаёмая з сябрам.

— Што ты з ёю рабіў? — нараніцу шэптам спыталася знаёмая ў мяне, пахмурнага і злоснага. — Ева праскавыгтала ноч навывлёт. Не дала заснуць.

Зрабіў я выгляд, што не разумею пытанняў, і сказаў:

— А ты заўважыла, што Ева падчас сексу гаворыць выключна на эсперанта?

24. ТАДЖЫЧКА

Маці Евы паходзіла з Таджыкістана. Таму ў дачкі выраслі вугальныя, густыя, шырокія бровы, што сыходзіліся на пераносі. Яе вочы былі непараўнальнай прыгажосці, але ж мужчынскія бровы па-над імі... Любімыя колеры таджыкскай Евы — бэзавы і фіялетаваы. Абавязкова ў яе гарнітуры мелася альбо фіялетавая, альбо бэзавая рэч. Вялікія вочы, сярэднявечная прыгажосць і заіканне надавалі Еве нешта жывёльнае і чужынскае. Яе цела мела неверагодную шчыльнасць, нібыта сам Алах вырабіў яго з гладкага дрэва. Рабская пакора, выпрацаваная ў мусульманскіх жанчын стагоддзямі, справакавала мяне ўвагнаць чэлес у тугі анус яе. Ева не выказала ані каліва незадаволенасці, адно пракусіла ўласнае запясце да фіялетава-бэзавай крыві.

25. СУСЕДКА

Пра Еву, што жыла па суседству са мною, разказвалі розна-эратычныя плёткі. Нібыта яна —

вядзьмарка і прыварожвае заможных мужчын. Нібыта гуляе ў «тройку», калі тры жанчыны прапа-ноўваюць мужчыне пазаймацца сексам на ўмовах наступнага кшталту: зможа ён, ні разу не скончыўшы, давесці да аргазму іх траіх — яны сплочваюць яму досыць вялікія грошы, а як не — ён ім плоціць утрая большую суму. Вырашыў я спраўдзіць, ці ёсць грунт пад абгаворваннямі. Завітаў да суседкі і проста спытаўся пра гульні ў «тройку». Ева не адказала, апусцілася перада мною на калені і вызваліла чэлес. З найдалейшага кутка ў змрочным калідоры за нашымі любошчамі назіраў зеленавокі чорт. Праз дзве хвіліны застаўся я без кроплі спермы. Тады Ева правяла мяне ў спачывальню, дзе за ложкам стаяла вялікае люстэрка. Браў я Еву ззаду, а яна пяшчотна пагладжвала і цалавала маё і д'яблава адлюстраванне. Пасля гэтае блізкасці не засталася ў мяне і кропелькі сумненняў ні пра «тройку», ні пра тое, што Ева — вядзьмарскае стварэнне.

26. ІНТРЫГАНКА

Ева — распусная інтрыганка — хацела-памі-рала, каб муж яе авалодаў Евай маёй. Дзеля гэтага назапасіліся пачастункі, нагатаваліся прысмакі, а падчас урачыстай вячэры віно з гарэлкаю няспынна падліваліся ў чаркі. Інтрыганка распранулася за сталом дагала і, смеючыся, усцягнула на сябе мяне, разгарачанага ад няёмкасці і алкаголю. Муж інтрыганкі гэтаксама агаліўся і пачаў спакушаць Еву маю тонкім чэлесам сваім. Тут і ляснуўся план інтрыганкі. Еву маю не спакусіў касавокі кнур з крывым чэлесам. Ева мая пырхнула, як курапатка ў полі з-пад ног, за кватэрныя дзверы. Доўга не мог я скончыць, з-за таго, што

пераеў і перапіў. Ушчэнт змучыўся сам, змучыў Еву-інтрыганку з яе пакрыўджаным мужам, што голы сядзеў за сталом і каўтаў гарэлку, чарку за чаркай. Нарэшце, працверазеўшы ад сексу, пакінуў я марны занятак і панёс насенне дамоў, да Евы сваёй.

27. ВЕРШНІЦА

На дні нараджэння малавядомай мастачкі-керамісткі госці кепска закусвалі і шмат пілі. Паступова хто мог сысці — сышоў, а хто не змог — паклаўся спаць. За сталом засталася Ева — сяброўка імянінніцы і я. Лянівым языком тая расказала, як у юнацтве марыла стаць вершніцай, як трэнер па конным спорце здэкаваўся: абзываў таўстухаю і аднойчы прымусіў ябацца ў стайні. Узбудзіў мяне аповед пра гвалт пад конскімі капытамі, і распачаў я настойлівыя заляцанні. Ева саступіла, навалілася на мяне — новага каханка, застагнала і пачала дзерці пазногцямі спіну маю. Аказаўся я задробны для распаленай, непапраўна тоўстай, раз'юранай Евы з непамернай, як у кабылы, вульваю. З-за рознапамернасці мы доўга не маглі спатоліцца і пападрапалі адно аднаго ўшчэнт.

28. АНГЛІЧАНКА

Кірпатая, чэрствая, з добрымі зубамі, з хва-равітым тварам, з каланіяльнымі прыхапкамi чалавека, чые продкі захапілі і ўтрымліваюць паўсвета — Ева з Англіі — вельмі здзівілася, калі паставіў я на стол віскі, содавую, яблыкі і апельсіны ў вазачцы.

— Грунтоўна рыхтаваўся ты да сустрэчы. Гэта ўсё неверагодна дарагое ў вашай краіне. Можна было абысціся гарэлкай з хлебам.

— Сапраўды, і замест цябе запрасіць прадаўшчыцу з хлебнай крамы.

Англічанка вывудзіла з заплечніка цыгарэтны пачак:

— Тут якраз дзве ангельскія цыгарэты, для цябе і для мяне.

Цела ў яе было пругкае, гнуткае, хлапечнае. Похва — вузкая і глыбокая. З такой похваю не варта рабіцца прастытуткаю. Яна, зрэшты, і не збіралася ў гейшы. Ева вучылася на выкладчыцу, а можа на выведчыцу, што ў той вечар цікавіла мяне зусім мала. Падабалася мне, як шчыльна заходзіць чэлес у похву, як выгінаецца ангельская спіна ў залацінках рабаціння, як адкрываецца вялікабрытанскі рот, поўны роўных анэльскіх зубоў.

29. СПЯВАЧКА

Спявачцы Еве катастрафічна не ставала вострых пачуццяў. Яна прагна шукала іх у сексе. Яна перапаўняла сябе гарэлачным духам. Таму і дайшла да акта з мужчынам і жанчынаю ўадначасе. Тым часам аг'янелы муж Евы хроп у суседнім пакоі. Любошчы атрымаліся гучныя, са стогнамі, ускрыкамі, грукатаннем канапы аб сцяну. Муж прахапіўся і пабачыў тры целы, завязаныя ў сексуальны вузел. У адным з тых успатнелых целаў ён пазнаў жонку сваю — Еву. Ігрышча скончылася забойствам, але загінула не спявачка і не я з палюбоўніцаю, а котка. Абражаны муж схапіў за галаву любімую, ні ў чым не вінаватую рудую котку і кінуў жывёліну з усяе мужчынскае сілы

ў сцяну. Котка каўкнула і здохла. Спявачка Ева з мужам разышлася, каб далей працягваць пошукі гарачых адчуванняў і не рызыкаваць жыццём хатніх жывёлаў.

30. ГІТАРЫСТКА

Пасля канцэрта гітарыстка Эва запрасіла мяне ў госці. Толькі канцэрт быў мой, а не яе.

Пасля двухгадзіннага чытання вершаў стаіўся я і агаладаў, таму з радасцю еў гарачую яечню і стараўся не заўважаць вуглаватасцяў пасрэднай гітарысткі і яе жоўтых ад тытуню пальцаў. І ў ложку не заўважаў я халодных, як лютаўскі лёд, клубоў і колкіх ад кепскага галення лытак. Паклаў я жаночыя пяты сабе на ключыцы і як толькі мог глыбока ўстаўляў чэлес спачатку ў похву, а пазней і ў дупу. Гітарыстка ціха плакала ад горкай радасці і салодкай пякучасці.

Нараніцу з'еў я ўдалую яечню і сышоў.

Эва шукала працягу ўзаемаадносінаў нашых: тэлефанавала, чакала каля дома майго, пераймала пасля канцэртаў... Марна. Гітарыстка абрыдла мне яшчэ ў перша-апошнюю ноч, адварнула мяне ад яе канчаткова і незваротна.

31. ГАНДЛЯРКА

У гандляркі Эвы пасадзілі сына. Кінулі яго ў турму за здзек і згвалтаванне непаўналетняй дзяўчыначкі. Ні грошы, ні сувязі не дапамаглі Эве выратаваць сына ад смяротнага пакарання. Матчына гора залівалася шампанскім у рэстарачыні. Напівацца ёй дапамагала сяброўка — буфетчыца.

Пачырванелымі вачыма гандлярка знайшла ў пракуранай зале мяне. Вячэраў я з сябрам. З бутэлькай каньяку яна падсела да нас і распавяла гісторыю пра сынулю-гвалтаўніка. Паспачувалі мы дзеля прыстойнасці. Каньяк быў дарагі.

Другую бутэльку каньяку разлівалі па чарках на лецішчы ў Эвы. Ліў дождж, і ў халаднаватым дамку каньяк піўся ўсмак. Дзе падзеліся буфетчыца з сябрам, не памятаю я.

Змучаная і ахмялелая Эва пайшла спаць. За ёю пасунуўся і я.

— Ты мяне згвалціш, і табе нічагусенькі не будзе, а майму сынуліку далі найвышэйшую мерку.

Гандлярка Эва была старэйшая за мяне на гадоў пятнаццаць. Як змог выябаў я Эву і заснуў. А яна ўсю ноч, сядзячы ў ложку, ліла слёзы; такі лёс у сапраўднай Эвы — плакаць па сыне.

32. АЛКАГАЛІЦА

Тады Эва яшчэ не займела рэпутацыі п'яніцы. Ніхто і не думаў называць яе алкагаліцаю. Таму з лёгкасцю адгукнуўся я на прапанову перапіхнуцца.

Эва паставіла на вечаровы стол віно таннае, мацаванае і салодкае, як малінавае сочыва. Сказала, што запрасіла мяне выключна дзеля цікаўнасці, бо займалася сексам усяго адзін раз у жыцці. Эва нахабна хлусіла, што кепска ведае перапіхон, бо мела трохгадовага сына.

Ахмялелы і ўжо непераборлівы, зацягнуў я будучую алкагаліцу ў ложак. Той быў нязручны, мяккі, з ямінаю ў сярэдзіне. Давялося торгацца ў скурчаных ненатуральных пазіцыях.

Не дзіва, што, меўшы такі скамечаны секс, мож-

на лёгка адмовіцца ад яго зусім, пачаць піць, спіцца і займаць мянушку Алкагаліца. Эва так і зрабіла.

33. ПАЭТКА

— Думаеш, нічога не ведаю? Так? Усё ведаю і шмат-шмат чаго ўмею... — мармытала паэтка Эва.

Насамрэч не ўмела яна нічога-нічагусенькі. Здагалася, праўда, распрануцца і сцягнуць з белай дупы сваёй падраныя на каленцы калготкі. А потым ляжала на спіне, як бярозавае бервяно.

Якраз з ёю — маладзенькай паэткаю Эваю — першы раз адчуў я непераадольнасць розніцы ва ўзрастах. Выратавала выпітая разам гарэлка.

Уначы паэтка скрала са стала некалькі новых вершаў маіх і ўцякла праз акно.

34. РУСКАЯ

Спартовае, разліковае, цікаўнае, расейска-расхрыстанае заўсёды прысутнічалі ў яе полавых актах. Тэлевізійніца Эва займалася сексам досыць артыстычна, але з паўночнай прахалодаю. Такі скразнячок дзьме зазвычай ад постаці выбітнай тэлеведучай. І Эва ў рэшце рэшт стала тым, кім прагла, — тэлевізійніцай.

Воблік тэлезоркі яна не губляла нават у ложку з двума мужчынамі. Чэлес мой быў у Эвінай дупе, чэлес сябра майго варушыўся ў Эвінай похве, а яна глядзела на тэлеэкран і з прыдыханнем казала:

— Тэлепарнуха мяне ўзбуджае больш, чым рэальныя мужыкі.

Бясспрэчна, гэта была яе руская праўда.

Праз колькі гадоў убачыў я тэлевізійніцу Эву на канале CNN. Яна спакойным голасам распа-
вдала пра ўзброены канфлікт на Каўказе. Каб
нехта зараз уставіў ёй у дупу рулю вінтоўкі, вы-
раз на телетвары рускай прыгажуні не змяніўся
б, далібог.

35. БАЛГАРКА

Перакладчыца Эва прыехала ў Беларусь, каб да-
працаваць пераўвасоблення на балгарскую мову
тутэйшыя казкі, легенды і паданні. Даробкі занялі
тыдзень, а наперадзе стаялі два месяцы запланаванай
творчай камандзіроўкі. Балгарка нудзілася, су-
мавала, нэндзілася і нарэшце запіла-загуляла.

У ложку маім Эва распавяла пра п'яны секс
з электрыкам і прэзаікам. Электрык быў дурнава-
та-нахабны, а прэзаік скарыстаў яе ў розных пас-
тавах жорстка і па-жывёльнаму, а яшчэ ён засунуў
у дупу тоўсты палец з залатым пярсцёнкам. Не па-
верыў бы я перакладчыцы, толькі расказала ўсё гэ-
тае яна падчас акта, калі сама ўсунула ў анус свой
палец мой са срэбным пярсцёнкам.

Пра свайго мужа-мультыплікатара Эва гэтакса-
ма гаварыла абразлівыя словы — маўляў, ён поўны
няздара-імпатэнт, а таму гэтае яе апавяданне абы-
шлося без апісанняў балявых секс-прыёмаў.

36. СУПРАЦОЎНИЦА

Напярэдадні Жаночага дня супрацоўнікі вінша-
валі супрацоўніц. Зладзілася імправізаванае за-
столле з алкаголем.

Адна з супрацоўніц, непрыгажуня, падышла да мяне і шэптам прапанавала застацца пасля фуршэта. Застаўся я.

У яе працоўным сталае знайшлася бутэлька ігрыстага. Сексам займаліся на тым жа сталае, адкуль даставалася віно. Эва раскінулася на сталешніцы, а я, стоячы, паклаўшы яе ногі сабе на плечы, шураваў стамбуром сваім у адтулінах яе. Абодвум было і мулка, і нязручна, і цяжка. Але ж скончылі мы бурліва, з ускрыкамі і адначасова.

— Я меркавала, усё будзе інакш... Пра цябе столькі рознага-захапляльнага казалі. Нібыта ты — Казанова. А тут банальны службовы секс, — калеганка Эва шырока паказала новенькія ўстаўныя зубы.

— А мне пра цябе ніхто нічога не казаў, — сёкануў я ў адказ па мёртва-бялюткіх зубах супрацоўніцы.

37. ЦЫГАНКА

Выйшаў я з пад'езда і падышоў да таксоўкі. Адтуль высыпаліся чатыры жанчыны, размалёваныя, як ёлачныя цацкі.

— Выбірай, — прапанавала старэйшая.

Выбраў я найярчэйшую Эўку ў чырвонай скураной куртачцы. Заплаціўшы, прывёў я абранніцу ў кватэру сваю.

— Ніколі не спрабаваў я з жанчынаю ды за грошы, — адразу прызнаўся я.

— Гэта зусім не цяжка. Нават лягчэй, чым без грошай.

Валасы на похве абранніцы маёй былі чарнейшыя, чым на галаве.

— Цыганка?

— Не, беларуска, — Эўка старанна нацягнула

кандом на пруткі чэлес мой. — Не спяшайся. Наперадзе цэлая гадзіна. Калі ўсё зрабіць разумна, зможаш скончыць тры разы.

Задаволіўся я двума сканчэннямі.

38. МАРКІТОЎНІЦА

Нечакана пасярод тыдня выдаўся вольны дзень у мяне. Эва мая на працы, сын у школе. Выклікаў я па тэлефоне Эўку. Тая паабяцала секс ва ўсіх паставах і варыянтах, акрамя анальнага.

Пагالیўся я, прыняў душ, напарфуміўся. Пачуўшы званок, радасна адчыніў дзверы. У сына адмянілі апошнія ўрокі з-за хваробы настаўніцы. Сумеўся я, але візіт Эўкі не скасаваў. Зачыніўся я з ёю ў лазенцы і хутка-хутка, не перарываючыся, спусціў два разы: у похву і ў рот. Маркітоўніца па выкліку падзякавала за грошы і прапанавала кожны другі раз маркітавацца бясплатна. Але не выклікаў я больш яе, не выпрабоўваў лёс.

39. АМСТЭРДАМКА

Насамрэч Эўка не амстэрдамка, а прыехала з Бразіліі папрацаваць похвай у Галандыі. Пад чырвонымі ліхтарамі, у чырвоных вітрынах, на чырвоных крэслах амаль кожная другая жанчына з-за Атлантычнага акіяна, з гарачакроўнай Латэнтнай Амерыкі. Зажадаў я паспытаць заакіянскай насалоды, цёмнай і цёплай, як душа мурынкі. Доўга-доўга не мог я выбраць, з якой-якой мурынкаю пакаціцца-паваліцца. Нарэшце абраў маладую і тоўстую-тоўстую. Ні партугальскай, ні галандскай мовы не ведаю я. Давялося гандлявацца на

мігі. Атрымалася досыць лёгка, бо Эўцы-спакусніцы патрэбны грошы, а мне — эратаманнаму падарожніку — секс, толькі секс і нічога акрамя сексу. У вузенькім пакойчыку мажняя, цыцкатая, дупастая амстэрдамка завалілася на спіну, сагнула ў каленях ногі і развяла неабдымныя сцёгны. Уявіў я сябе п'яным галандскім матросам і палез на мурныку. Яна заўсміхалася па-дзіцячы і адрожана — пэўна, згадала нейкага свайго мурына-бразільца. Пазаймаліся мы чужым, адчужаным, празкандомным сексам і засталіся цалкам задаволеныя. Першую чорную, як і першую белую каханку, запомніў я назаўсёды.

40. ГЕРМАФРАДЫТ

Яно было ўвасабленнем сексдасканаласці. Залаціста-белыя кудзеры, нябесныя вочы на чыстым твары, пяшчотна-ружовыя вусны, пастава анельская, вузкія далоні з доўгімі пальцамі, доўгія роўныя ногі з акуратнымі кругленькімі каленьмі, водар лясной крыніцы. Спакусіўся я. Наманіюраным пальцам Эўка-гермафрадыт намалявала ў паветры лічбу. Яна ўдвая перавышала звычайны кошт часова-інтымных паслугаў. Але не мог я болей стрымліваць гарачае жаданне — авалодаць анельскім целам Эўкі-гермафрадыта. Ложак быў засланы пурпуровай прасцінаю, на якой Эўка выглядала нібыта антычны мармуровы бог. Завалодаў я прахалодным целам антычнасці. Трымаў я ў адной руцэ чэлес Эўкі-гермафрадыта, у другой сціскаў цыцку і заглыбляў свой перавіты венамі бэзавы стамбур у анельска-ружовы анус. Дзеля поўнай слодычы не хапала мне наяўнасці крылаў, шапаткіх і шаўкавістых, анельскіх крылаў над плячыма ў Эўкі. Але зразумеў я, што нябесных крылаў

у гермафрадыта не будзе ніколі. Гэта зразумеў я, калі сыходзіў і пачуў голас. У Эўкі-гермафрадыта быў мярзотна-хрыпаты, сарваны, непапраўны голас цэнтральнаеўрапейскага дыкта...ра.

41. АГІДНІЦА

Калі б можна было забіць і пазбегнуць пакарання, задавіў бы я малазійскую Эўку-гермафрадыта. У цёмным завулку выглядаў на досыць прывабную Эўку, але ў гатэльным нумары ператварыўся ў агідную пачварку, ад якой смярдзела танным саладжавым вінцом і прытарнай парфумай. Шыкоўныя грудзі зняліся разам са станікам. Абнаркочаныя вочкі глядзелі ва ўласнае тонкае пераноссе. Закарцела мне ўдарыць у гэтае шакаладнае пераноссе, біць-біць, таптаць абцасамі, адарваць зубамі вушы, чэлес і нос. Эўка-гермафрадыт увасабляла агіду на поўную яе млосную вялікасць і непараўнальнасць. І ўсё ж выябаў я агідніцу і ў сраку, і ў рот. Страхалюдзіна адпрацавала гульдэны мае напоўніцу.

42. САДОЎНІЦА

Квітнеў бэз. Ішоў я па прыватнаму сектару мінскай ускраіны. Аднапавярховыя і двухпавярховыя дамкі зіхацелі шыбамі ў вечаровых промнях. Эўка стаяла ў расчыненых весніцах, у белым касцюмчыку і белых пантофлях. Яна запрашальна памахала рукою мне. Зайшоў я ў сад. Садоўніца правяла мяне на другі паверх белага дома. Пазаймаўся я апырскваннем ружы яе. Сышоў, нават не спытаўшыся сапраўднае імя Эўкі.

43. МАКСІМА

П'яны вярнуўся я дамоў і засумаваў. Каб разве-
яць маркоту, выклікаў па тэлефоне Эўку. Наст-
рой быў настолькі паганы, што зажадалася неча-
га выбітнага, таму замовіў я максімальна поўную
прастытутку. Спадзяванні спраўдзіліся напоў-
ніцу. Дупа складала большую палову начной
блядзюгі.

— Табе не сорамна ў дваццаць гадоў мець та-
кую вялікую сраку? — настолькі ўразіўся я паме-
рамі клубоў, што не здолеў стрымаць недарэчнае
пытанне.

— Дзе гэта Вы, дзядзька, так напіліся, што губ-
ляеце кантроль над сабою?

Эўка мела вопыт, відавочна. Яна спрытна рас-
шпіліла нагавіцы мае і праз хвіліну займалася
ў ложку заробкам грошай. Акрамя непамернай
дупы ў Эўкі-начніцы мелася яшчэ адна запа-
мінальная дэталёвая паставы. Цыцак амаль не бы-
ло, тырчалі адно мясістыя смочкі. Пра іх пыта-
ца не стаў я.

44. ПАЛІТЭМІГРАНТКА

Ляжаў я на жываце. Эва старанна масіравала
копчык мой.

— Ты на мітынгі ходзіш?

— Хаджу.

— Ты мог бы расказаць мне пра мітынгі, — жа-
ночыя пальцы пачалі мяць вяршыні хрыбетніка.

— Нашто табе?

— Я вырашыла эміграваць.

— Эмігруй.

— Лепей быць фальшывай палітэмігранткаю,

чым дзеўкаю з таннага бардэлю. Я ўжо назбірала выразак з газетаў і часопісаў. Толькі ў газетах, сам ведаеш, пішуць абы-што. Мне патрэбны жывыя ўражанні. Як вы машыны міліцыянецкія пераварочвалі, як камянямі біліся, як у пад'ездах і на гарышчах перахоўваліся. Каб эміграцыйныя службы Францыі ні на хвіліну не сумняваліся ў маёй палітычнай актыўнасці. Сядзь. Займуся шыяю.

Будучая палітэмігрантка Эва рэбрамі далоняў апрацавала шыю маю.

— Цяпер — душ і секс. Толькі як наконт праўдзівых гісторыяў пра мітынгі і шэсці?

— Другім разам.

— Тады і секс будзе табе, Адам, другім разам.

Здаўся я і, седзячы пад душам, раскажаў, як прарываў першы міліцыянецкі кардон, як біў маладога праваахоўніка нагамі, як перакульваў машыну і выбіў у ёй шкло, як на шэсце напалі вайскоўцы, і давалося ўцякаць у двары, як чужыя людзі схавалі мяне ў кватэры і не адчынілі мянтам.

Удзячная Эва ўзнагародзіла мяне падвоенай порцыяй інтыму найвышэйшага, з тутэйшых, гатунку.

— Наступным разам я ўдакладню дэталі, — Эва пакінула на шчацэ маёй чырвоны след шчырага пацалунку.

45. ПАРНАГРАФІНЯ

Заглыбіў я ў вульву ўказальны палец. Пакруціў, пацёр секель, выцягнуў і ўвагнаў два — указальны з сярэднім. Смактаў я ніжнюю губу Эвы-парнаграфіні і згінаў-разгінаў загнаная ў похву пальцы.

Эва глядзела мне ў вочы.

Тры пальцы заглыбіліся ва ўлонне без ніякіх пе-

рашкод, але каб усунуць далонь, давялося мне пакласці парнаграфіню на стол, развесці сцёгны і загадаць прытрымліваць іх рукамі, каб не сыходзіліся. Далонь мусіла звузіцца, як толькі можна, і яна ўсё ж прайшла ў гарача-трапятлівую сярэдзіну Эвы. Пальцы сціснулі пругкі струк маткі. Парнаграфія жарстка выгнулася насустрач жаданню майму, і рука амаль па локаць заглыбілася ў жыццядайныя нетры. Абмацаў, адпесціў, адгладзіў я кожны куток жаночкай сярэдзіны і толькі тады выцягнуў бліскучую руку сваю.

46. ГЕЙША

Быўшы ў Бангкоку, не змог я не паспытаць азіяцкага сексу. Захад ёсць выдых, Усход ёсць уздых. Вырашыў я звесці іх у адзін полавы акт. У абазначаных распытаў пра інтымныя паслугі Паўднёва-Усходняй Азіі, а таму выбраў дарагі і вядомы публічны дом. Гейшу выбіраў я доўга: прыцэньваўся, прыглядаўся, прымерваўся. Тайландская Эўка была велічная, як поўня над акіянам. Больш як тры гадзіны цягнулася секс-працэдура. Мыццё. Масаж. Секс. Азія ёсць Азія. Цела ёсць цэлае. Заходняя Эўка не зможа стаць поўняю над акіянам, бо яна зроблена з сонца наўпрост.

47. ТАЙКА

Надышоў час, і перастаў я адрозніваць Эўку-прыгажуню ад Эўкі-страхалюдзіны. Можа, такое здараецца не з кожным, бо не ўсім даводзіцца хадзіць па гарадах Тайланда, дзе на адной вуліцы можа сядзець больш за дзесяць тысячаў прастыту-

так. Крочыў я якраз па такой секс-магістралі і звярнуў у публічны дом, дзе замовіў першую, што трапілася на вока, гейшу. Толькі ў нумары усвядоміў я памылку сваю. Замест гейшы перада мною распраналася дробненькая дзяўчынка-пачварка. Яна была ростам мне па локаць.

«У цябе чэлес такой самай таўшчыні, як у мяне рука», — патлумачыла яна жэстамі.

Даў я Эвачы-пачварцы дадатковых дзесяць батаў і пасадыў яе на сябе конна. Пачварка заскакала вясёліста і бадзёрыста. Відавочна, у яе похвачку заходзілі чэлесы таўшчынёю не толькі з яе руку, а і з нагу таксама. Ні на каліва не пашкадаваў я, што замовіў першую, якая трапілася на вока, Эвачку.

48. ШТУКАРНІЦА

Доўга разглядаў я твар знакамітага спевака. Угледзяўся, паглыбляўся ў фотаздымак істоты, што добраахвотна і свядома змяніла колер уласнай скуры: замест чорнай нацягнула белую. Нашто? Чаму чалавек наогул перакройвае дадзенае прыродаю цела? Ну, прастытуткі — там зразумела. Як тлумачыла мне адна Эўка-штукарніца сталага веку, калі сціскаў я ў руках яе напампаваныя сіліконам цыцкі:

— Вельмі зручная рэч — вялізныя грудзі ў нашай бляцкай справе. Я толькі павяду грудзямі перад вачыма ў кліента, а ў яго ўжо тырчыць, і смактаць-масіраваць не трэба! Сканчае ён хутчэй, калі за поўную сіську трымаецца. Большасць цікавіцца формаю, а не зместам.

«А можа, кожны, хто кроіць, адымае і дадае цела сваё, — нейкім чынам прастытутка?» — думаў я, сузіраючы твар-маску белага негроіда з непапраўна праваленым носам.

49. БЕЗАБЛІЧНАЯ

Помніў я — яна, Эўка, была. Памятаў усё да драбніцаў. Як яна намывляла і абмывала прахалоднай вадою змучанае экватарыяльнай спякотаю цела маё. Як спявала тайскія песенькі, калі рабіла масаж спіны маёй. Як браў я два разы ўзапар яе, Эўку без аблічча. Нават не вымаў чэлеса з похвы. Як парваўся прэзерватыў. Як яна сварылася на мяне, а потым прапаноўвала пакурыць анашу. Помніў усё, акрамя яе аблічча. Колькі разоў ні намагаўся я ўспомніць хоць нейкую дэталю яе цела, намаганні і спробы былі марныя. Яна засталася адзінай безаблічнай Эўкай з усіх маіх шматлікіх каханак.

50. МЯДЗВЕДЗІХА

На фуршэце, пасля паэтычнай вечарыны, прапанаваў я Эве, падобнай да мядзведзіхі, прайсціся. Пагадзілася.

Па дарозе набылося шампанскае. Завёў я Эву ў сваю патаемную кватэру. Яшчэ на вуліцы яна папярэдзіла, што аголенай выглядае жахліва. Як заведзены механізм паўтараў я:

— Ты прыгожая, прыгожая, прыгожая...

Эва выпіла віна і распранулася. Ледзь не страціў я патэнцыю. Доўгая чорная поўсць укрывала амаль усё доўгае цела, пашнараванае хірургічнымі нажамі. Ад похвы валасы ішлі ўгору па жываце, кусціліся на пупку, даходзілі да грудзей і падпаўзалі да шыі. Грудзі і тья зараслі поўсцю. Гладзіў я, гладзіў вялікую мядзведзіху левай рукою і каўтаў шампанскае проста з рыльца. Напіўшыся, сяк-так пазаглыбляўся я ў шчыльную, па-

дзявочы вузкую похву і нечакана хутка спусціў шмат спермы.

На левай далоні яшчэ з месяц адчуваў я мяккую жаночую поўсьць.

51. БЕЛАРУСКА

З сябрам пасля п'янкi шукаў я на вакзале дзевак і не знайшоў. Усё, што траплялася, мела неспажыўны выгляд. Як і прарочыў я, давялося пакарыстацца тэлефонам. Эўкі прыехалі хутка — хударлявая яўрэйка і паўнацеляя беларуска. Разыгралі мы, каму якая. Сябра забраў блакітнавокую беларуску. Заняўся я блакітнаскурай яўрэйкаю. Тая добра разгарачыла мяне і спатоліла. А тутака ў пакой наш прыляцела голая беларуска:

— Ён мяне біў і кусаў! На цыццы сіняк! Сіняк на ўсю цыцку!!!

Беларуская Эўка тыцнула цыцкаю ў твар мне, ледзь не скончыў я:

— Можам памяняцца.

Эўкі прынялі прапанову маю найпрасцейшую. Яўрэйка сышла да сябра. Тактоўна і пяшчотна авалодаў я пабітай беларускай. Калі дзеўкі з'ехалі, сябра сказаў:

— Гэта я прыдумаў — за адны грошы займець дваіх.

— Здагадаўся я, ці ж першы раз на блядках?! Добра, што кандомы прадаюцца па тры ў пачку.

52. ПАРНАГРАФІЧНАСЦЬ

— Пайшлі, пайшлі, паябём Эву ўдваіх! Яна падрыхтаваная цалкам, гарантую... Ляжыць і ча-

кае, калі мы прыйдзем і ўставім ёй два чэлесы адразу. Ну?!

— Не магу. Яна не з тых, каго можна проста адпярдоліць. Яна іншая... Калі хочаш некага выебаць на пару, дык прывяду заўтра пару сучак!

— Не трэба мне сучкі! Яна ляжыць і чакае, як сама парнаграфічнасць. Ідзем!!! Яна ж табе падабаецца? Ну, скажы! У яе мажное цела, грудзі, жы вот, сцёгны, дупа... Яна — увасабленне парнаграфічнай жарсці... Давай?!

— Не змагу!

— Ідыёт! Ты не хочаш трахнуць такую прыгожую цётку Эву? — уздыхнуў я, зразумеўшы марную марнасць сваіх намераў і агітацыйных прамоў.

— Хачу. Але не магу. Яна ўсё распавядзе маёй бабе, як і ў мінулы раз!

53. БЯЛЯНКА

Секс быў прэсны, як цёплая вада. Наталіў я смагу пасля першага глытка. Дробенькая Эўка-прасталытка з пушыстай галавою, якую пры сустрэчы назваў я Бялянкаю, спыталася, ці спадабаўся інтым, і прапанавала свае паслугі без зводніка. Дзеля прыстойнасці запісаў я тэлефон на цыгарэтнай пачцы. Толькі якая ж прыстойнасць у запісванні нумара Эўкі на пачку цыгарэт?! Заўсёды так рабіў я, калі не збіраўся больш сустракацца.

54. ЦЫРУЛЬНІЦА

Эўцы хранічна не хапала грошай, каб больш-менш прыстойна апранацца. Яна была цыруль-

ніцай, працавала на ўскрайку, заробак мела мізэрны і ў рэшце рэшт вырашыла пашукаць шчасце ў прастытуцыі. Дала абвестку ў газеце і атрымала прапанову, ад мяне. Неяк хутка нацешыўся я грубавасткім целам. Расчуленая цырульніца прапанавала наведць яе цырульню, але адмовіўся я. Тады Эўка ўсхліпнула:

— Прастытуцыя зусім не мой занятак, ну зусім не мой.

— Чый?

55. ЗАЙМЕННІЦА

Эва мая з'ехала. Замаркоціўся я і паклікаў да сябе жанчынку. Тая схавала ў рыдыкюль грошы і сказала, што займаецца прастытуцыяй выключна дзеля цікаўнасці. Тады сказаў я, што карыстаюся яе паслугамі з-за адсутнасці Эвы. Узлезлі мы на ложак. Накрыў я каханку, і ўявілася мне Эва. Яна была зусім рэальная. Усміхалася, прапаноўвала то адну, то другую паставу. Эва загадала мне змяніць пол. Маўляў, цяпер яна стане агрэсіўным самцом, а я — пакорлівай самачкай. Яна-я гвалтавала яго-мяне: біла, драпала, укусіла за шчаку... Прачнуўся я на падлозе. Эўкі-займенніцы нідзе не было, як не было і ўкусу на шчацэ, які спрабаваў я знайсці ў люстэрку.

56. ЗВЯРУШКА

Засумаваў я з Эваю.

— Давай паклічам звярушку Эўку, — прапанаваў я.

— Кліч.

Праз паўгадзіны ў кватэры з'явілася круглатварая дзяўчынка. Уся яна была нібыта злепленая з мяккіх шароў: клубы — шары, грудзі — шары, пяты — шары...

Расклаў я Эўку на сталі і пагнаў ябаць. Злосная Эва назірала за актамі з канапы. Відовішча яе ўзбуджала. Эва распранулася, загалілася, расхінулася і пачала самазадавальняцца.

— Падвядзі яе да мяне! Вось так... Пастаў яе на калені, хай ліжа мне секель! Так... А ты ўстаў ёй у дупу! Так...

Звярушка вылізвала секель Эве і зазірала ў твар мне круглымі, пакорлівымі, цялушкавымі вачыма. Успатнелы, расчырванелы, змяніў я кандом і ўвагнаў стрыжань між сфэрычных клубоў.

Сум пакрысе развейваўся.

Нараніцу ў нядзелю — якраз была нядзеля — засумавалі мы з Эваю, замаркоціліся, і раптам патэлефанавала Эўка-звярушка і прапанавала паўторны сеанс трохасабовай еблі за палову кошту. Адмовіўся я, не збіраўся прыручаць звярушку, у мае планы ніяк не ўваходзіла заводзіць хатнюю Эўку.

57. СЛАНІХА

Прачытаў я ў рэкламнай газеце абвестку сексуальнага зместу. Прапаноўвалася сустрэча з жанчынаю ХХХІ памераў. Дамовіліся адразу. У парку, насупраць свайго дома сустрэўся я з трыма жанчынамі неверагодных параметраў. З-за ўласцівай чалавеку сквапнасці выбраў я найвялікшую з прапанаваных. Яна заняла ледзь не ўвесь спачывальны пакой. Яна стаяла пасярод ложка і меланхолічна ўсміхалася, пакуль здымаў я беспамерныя апрананні яе.

Жывот у Эўкі-сланіхі звісаў да сярэдзіны сцёгнаў. Мяшкі грудзей дасягалі глыбокай яміны пупка. Сцёгны паходзілі на ногі маладой гіпапатаміхі. Ложак жаласна зарыпеў, калі дупа сланіхі апусцілася на яго. Скеміў я і разаслаў коўдру на падлозе. Гара плоці ўзвышалася перада мною. Ніякіх сексуальных пачуццяў не праглядалася. Наблізіў я маркотны чэлес да меланхалічнай усмешкі. Пасля пяціхвіліннага смактання той набыў крышку пруткасці і дазволіў захаць сябе ў ніжнія вусны яе. Сланіха захвалывалася, як басейн у навальніцу. Пагойдваючыся на цялесных хвалях, так-сяк даплыў я да эякуляцыі. Выправадзіўшы слановападобную Эўку, даў я зарок: не карыстацца маргінальнымі аб'яўкамі.

58. НАСТАЎНИЦА

— Можна, я прыеду не адна? — спытала ў мяне знаёмая прастыгутка. — Не хвалойся, па коштах усё застанецца, як звычайна. У мяне шмат замоў, і я вырасыла ўзяць вучаніцу. Але яна не мае вопыту і першыя колькі разоў пагадзілася аддавацца бясплатна, каб павучыцца і прызвычаіцца да кліентаў.

Не запырэчыў я, і на ложку маім апынулася дзве Эўкі ў чорных панчохах. Настаўніца расклала вучаніцу, і лёг я на яе. Тады настаўніца пачала першы ўрок. Яна паказвала, як трэба згінаць і разгінаць ногі, як падмахваць дупаю, як пашчыпваць і казытаць мужчынскія смочкі, як пераварочвацца са спіны на бок і живот, каб не выпускаць чэлес з похвы, як здымаць кандом, поўны спермы, як абціраць чэлес сурвэткай і нацягваць новы кандом. Са свежым кандомам настаўніца прадэманстравала асноўныя пазіцыі і прыёмы грашовай сексуальнасці. І нават такое складанае дзеянне, як

даенне похваю чэlesa без мужчынскіх рухаў, у яе выдатна атрымалася.

— Ты сапраўдная настаўніца, — падвёў я рысу.

— Хочаш навучыцца сам — навучы іншую, — кінула мне настаўніца, зашпільваючы чорны станік на прышчавай спіне ў вучаніцы.

59. АЎПАРЫШТАКНІК

Каб зрабіць прыемнае сабе і Эве, выклікаў я хлопчыка. Эва, зведаўшы два чэлесы, легла на канапу, падпёрла галаву рукою і папрасіла, каб пазаймаўся я з хлопчыкам платанічнымі забаўкамі.

— Ты ведаеш, хто такі аўпарыштакнік? — падышоў я да хлопчыка, што сядзеў на крэсле. — Гэта той, хто цалуе мужчынскі чэлес.

Хлопчык паспрабаваў устаць, але паклаў я далонь на галаву яму.

— Спачатку проста паважу чэлесам па тваіх вуснах. Вось так. Цяпер ты ахопіш вуснамі галоўку. Правільна. Цяпер ты пачнеш аблізваць залупу вуснамі і языком. Так-так. Зараз я заглыблю ў твой юначы рот увесь чэлес. Буду заглыбляць і заглыбляць, а калі дам знак і выштурхнецца вадкасць, пракаўтнеш яе...

— З цябе, мой мілы таварыш, мой хлопчык, атрымаецца выдатны аўпарыштакнік. Я буду запрашаць цябе на вячэру раз на месяц, — хлусіла Эва, выправоджваючы хлопчыка прэч назаўсёды.

60. СТАРАЖЫТНІЦА

Прыехаў я на таксоўцы. Эўка стаяла пры дарозе ў доўгім футры, накінуўшы на галаву чорны ша-

лік. У двары было цёмна, у пад'ездзе таксама, і ў квар-
тэры панаваў бэзавы паўзмрок. Толькі ў ложку
зразумеў я, з якой старой бабішчай секуюся.
Косткі, скура і валасы. Нават смерць, ва ўяўленнях
маіх, выглядае маладзейшаю. Стараўся я не кра-
нацца выпетранага, сухога, спарахнелага цела.
Шчыра радаваўся, што надзейны кандом ахоўвае
чэлес. Каб хутчэй скончыць, уявіў я 33 цёплыя ду-
пы і 66 гарачых цыцак сваіх папярэдніх каханак.
Скончыў і пайшоў лавіць таксоўку.

61. АКТОРКА

- У цябе прыгожыя ногі.
- Твой сын сказаў, што ў мяне брыдкія рукі
з крывымі і кароткімі пальцамі.
- Ён з-за рэўнасці так гаворыць.
- Не. Сапраўды — далоні нязграбныя і пальцы
караткаватыя, пазногці зусім маленчкія. Калі я
здымаюся ў кіно, дык рукі хаваю.
- Мне падабаюцца твае рукі, — ілгаў я.
- Твой сын гаварыў, што ў мяне не зусім бе-
лыя зубы, што яны жаўтаватыя.
- У цябе роўныя зубы. І не бяры да галавы яго-
ныя словы. Чужыя словы не трэба браць да галавы.
У яго пераходна-нігілістычны ўзрост.
- Але ж у мяне сапраўды шнар на жываце, хіба
ты не бачыш?
- Акуратны шнар. Ён зусім не псуе жылот.
За валасамі яго амаль не відаць. Доктары вельмі ра-
цыянальна разрэзалі і дасканала зашылі. Шнар
толькі ўпрыгожвае жанчыну, калі гэта шнар ад ке-
саравага сячэння.
- Адтуліна ў мяне неглыбокая, яна нібы-
та разлічаная на тонкі і кароткі чэлес, а ў цябе
не такі.

- Мне прыемна, калі чэлес ахоплены шчыльна. А табе прыемна, мая каханая Эва?
- Прыемна...
- Прыемна?
- Прмна-а-А...
- Прна?
- На...
- П...

62. АХВЯРКА

Увечары Эўка піла з мужам. Уночы ён біў яе смертным боем, а потым сышоў. Нараніцу ледзь жывая Эўка прывалаклася ў гастраном, на піва. Яна спаражніла бутэльку ў скверьку насупраць крамы. Свет палагаднеў. Боль прайшоў. Захацелася мужчыну. Эўка вярнулася да гастранома і закурыла. Яна амаль дапальвала цыгарэту, калі з'явіўся я. Эўка падкацілася. Бадзёры водар адэкалону яшчэ больш узбудзіў яе полавья інстынкты. Эўка пачала ўгаворваць мяне пайсці да яе, на госці. На радасць ёй пайшоў я на тья госці. Яна перапранулася ў баваўняны вішнёвы халат і аддалася проста на падлозе. Абышоўся я з ёю па-простаму — выябаў. А хацелася ж надарваць пальцамі похву, пусціць кроў з ануса і на развітанне так моцна ўдарыць кулаком у твар, каб зламаўся нос і павыбіваліся два верхнія зубы. Эўка-ахвярка нейкім чынам правакавала такую агрэсію, але стрымаўся я.

63. МАЛОЧНІЦА

Цёплая, як парное малако, Эўка адмаўлялася скідаць кашулю. Астатняе знялося без пробле-

маў. Кашуля не здымалася. Эўка-малочніца казала, што на спіне ў яе прышчы, намазаныя зялёнкаю. Угаварыў агаліцца цалкам і паглядзеў на зорна-зялёны россып на малочна-белай спіне. Пасля ўсадзіў я малочніцу ў фатэль, разгарнуў сцёгны і распачаў мужчынскую работу ў няголенай похве. Эўка заплюшчыла чорна-сінія вочы і раскрыла рот. Чакаў я, што з рота вось-вось вырвецца стогн ці хоць бы ціхі ўздых, але жанчына дыхала роўна, як у глыбокім сне. Удары чэlesa па секеле задавальнялі выключна мяне. Малочніца думала пра тое, як пазбавіцца прышчоў на спіне і ці не прачнулася ў суседнім пакойчыку яе пяцімесячная дачка. Ад думак пра дачку са смочкаў палілося малако.

— Хочаш пакаштаваць? — малочніца прыўзняла рукамі цыцкі.

Не вымаючы чэlesa з похвы, высмактаў я абедзве цыцкі шчодрой малочніцы.

64. НАХАБНІЦА

— Давай паглядзім, як твой сябар трахае маю сяброўку. Ціхенька пракрадземся па калідоры і праз шчылінку паназіраем. Мне заўсёды больш падабалася назіраць за сексам, чым займацца самай...

Эўка-нахабніца падштурхнула мяне да дзвярэй. Праз замочную шчыліну была відаць толькі частка спачывальні. Колькі ні ўглядаўся я, акрамя адной мужчынскай таргатлівай нагі нічога не ўгледзеў. Ужо сыходзілі мы з нахабніцай, як дзверы спачывальні расхінуліся, і ў прагале паўстала ўскудлачаная сяброўка:

— Што, блядзь? Ніколі не бачылі, як людзі снашаюцца? Вычварэнцы інфантальныя!

Дзверы з грукатам зачыніліся, і ў замку храбуснуў ключ. Эўка-нахабніца паказала хвігу зачыненаму замку.

65. ЗДРАДНІЦА

- Ты падобны да д'ябла.
- Я не падобны да д'ябла, — праўду сказаў я.
- Ты не падобны да д'ябла, ты — д'ябал.
- ...
- Мой муж цябе заб'е.
- За тое, што я падобны да д'ябла?
- За тое, што ты са мною робіш, — здрадніца Эва развяла ногі і рассунула пальчыкамі пялёсткі похвы сваёй.
- Ты са мною робіш тое самае, што і я з табою, — загнаў я чэлес свой ды ў похву яе.
- Ён усё адно заб'е цябе.
- Д'ябал бесмяротны!

66. ПАЧВАРА

Прыбачылася мне Эва, што пакрылася лускою і перакінулася ў зеленапысую пачвару. Яна апрагнула чырвонае футра і пачала секчы сталёвым бічом згорбленыя чалавечыя спіны. Яе кручкаватыя кіпці драпежна заглыбляліся ў пяшчотную скуру немаўлятаў. Стаміўшыся, яна адпачывала на гнілых і жаўтлява-гнойных трупах хатніх жывёлак. У час чорнай меса гэтае змрочная багіня ненавольнае прагі прыносіла ахвяру гаспадару свайму — Д'яблу. Над белым целам цнатлівай панны яна разадрала напалам рудога ката і заліла крывёю ўсё чыстае і вочы мае.

67. ЗАЦЯТАЯ

Эва сцялася. Спрабаваў я расшпіліць гузік на яе кофтачцы, а яна сціснулася, згарнулася, зменшылася нават:

— У мяне зусім маленькія грудзі.

— І што?

— Мужчынам, такім, як ты, не падабаецца, калі ў жанчыны няма грудзей.

— У цябе няма? — недавер мой быў шчыры.

— Маленечкія. Нулявыя.

— Падабаюцца мне маленькія цыцачкі, — тут быў я не зусім шчыры.

— Праз іх камплексую, перажываю, сцінаюся, а хочацца быць цёплай і васковай у тваіх руках. Я перакананая, што мужчыны, падобныя да цябе, не любяць мяне з-за адсутнасці цыцак, звычайных, бабскіх, абвіслых цыцак..

Грудзей у Эвы не было. Затое мелася чыстая белая скура, зграбная дупа, похва з прыстойнай стрыжкаю і вочы, поўныя любові да мяне. Як на адзін раз, дык для сексу больш чым дастаткова.

68. ЛІСТ ДА ЭВЫ

Любі мяне, кахай мяне заўсёды.

Шукай мяне, чакай мяне паўсюль.

Мы злоўлены ў сіло самой прыродай,

Бо мы ў нікуды крочым ніадкуль.

Хай двойчы нас анёл прагоніць з раю

На грэшную нікчэмную зямлю.

Я ведаю, што ты мяне кахаеш.

Ты ведаеш, што я цябе люблю.

69. ЦНАТЛІВАГАЛОСАЯ

Па вуліцы рухалася велічнае рэлігійнае шэсце з крыжамі, з харугвамі, са спевамі. Дзяўчаткі ў белых строях плылі на канфірмацыю.

Седзячы на лаўцы ў ліповай алеі, пісаў я ў нататніку пра эратычныя і парнаграфічныя вопыты. І не збіраўся я назіраць за шэсцем. Але працоўны спакой мой парушылі дзве дзяўчынкі.

— Бог вас любіць, — гучна, як у школе, прамовіла старэйшая.

— Ведаю, — ціха, як на споведзі, адказаў я.

— Дзякуй вам. Да пабачэння, — цнатлівым голасам развіталася малодшая.

— «Дзякуй» за што?

18.12.2003